

Ben Johnson, o prometo que no ho faré més

Després de gairebé dos anys i mig, quan va ser desqualificat per *doping* a la final dels 100 metres dels Jocs de Seül de 1988, Ben Johnson haurà tornat a la competició oficial aquest 11 de gener, a Hamilton (Canadà), on correrà els 50 metres llisos. L'any passat, el govern canadenc va perdonar la sanció a *Big Ben* ("un negre de Jamaica que havia traït el país que el va rebre amb els braços oberts", segons es podia llegir a la premsa canadenc arran del descobriment del frau), i ara l'home que el 24 de setembre de 1988 va fer la cursa més ràpida de la història (9,83 en 100 metres) amb l'ajuda d'un anabolitzant de la llista dels productes prohibits (Stanozolol), vol demostrar al món que pot batre marques sense fer trampes.

La història de Johnson sembla un guió d'un melodrama televisiu per a espectadors de llàgrima fàcil. Els canadencs no el van rebre exactament amb els braços oberts, com era d'esperar tenint en compte que els Johnson eren negres jamaicans que fugien de la misèria, i la família les va ballar ben magres. Alguns negres pobres arriben a sortir-se'n, a Amèrica —per això hi ha una cosa que es diu *somni americà*. Però la majoria segueixen el guió de Johnson. Quan sembla que les coses els van bé, sempre s'espatllen per una raó o altra. En el cas que ens ocupa, perquè el negre va voler tallar el pastís amb el ganivet equivocat. La veritat és que Johnson —a qui l'espectador del país deu recordar en un conegut programa d'entrevistes, on va demostrar que el seu cos podia ser molt ràpid, però el seu cap era lentísim— tenia tots els números per a espifiar-la. Només un sac de músculs tot innocència podia creure's que no el desobririen mai. Els atletes de final de segle saben fins on poden arribar. Què poden prendre i què no. Les marques han de ser més i més bones, tothom espera vibrar amb les proeses dels superhomes i les superdones de les pistes i de les piscines. Si cal prendre això o allò, es pren. Johnson, per ambició, per distracció, per incapacitat, en va fer un gra massa, i

prou. Volia una vida regalada, per a ell i per a la seva família. Si molts ho havien aconseguit, ¿per què no ell, que podia córrer més i millor que ningú? És molt desagradable trobar que el miracle d'un rècord fabulós és mentida però hem d'admetre que els atletes comencen a buscar les fronteres de l'impossible. Pressionats pel somni de tots, i pel seu propi somni, no dubten a fer servir el que calgui per guanyar. Si Ben Johnson hagués estat ben *aconsellat*, potser no hauria estat condemnat a veure les curses des de la graderia. De fet, la majoria d'atletes s'inflen de drogues, d'una manera o altra, i, so-

vint, les conseqüències poden ser molt més greus que perdre una medalla per desqualificació.

Johnson és un més de la llarga llista d'esportistes engalipats, la carn per a les feres del circ modern. Des d'aquí, però, volem desitjar-li molta sort. El guió diu que el negre pobre triomfa després de passar un calvari d'oblit i d'humiliacions, i acaba fent saltar els espectadors dels seients amb una cursa inoblidable. Amb les il·lusions probablement intactes —un dels pocs avantatges de segons quines pobreses—, Johnson toma amb ganes de recuperar tot l'or que li van prendre.

Albert Mas Grieria

Craig Chergold
26, Shelby Road
Crashton
Surrey SN8 1LD
(Regne Unit)

ARXIU

Sembla que ara va de veres. Un nen de 7 anys, que pateix un tumor cerebral mortal, vol entrar al llibre *Guinness dels Rècords* com la persona que ha rebut més postals d'arreu del món. S'ha fet una crida perquè els qui ho desitgin enviïn les seves postals a la següent adreça: 26, Shelby Road. Crashton. Surrey SN8 1LD. England. El nen es diu Craig Chergold, i esperem que no es tracti d'un nou cas d'engany a nivell planetari, com ha succeït en alguna ocasió.

ARXIU

Zeleste no tancarà. Com ja informàvem en aquesta mateixa secció la setmana passada, la sala Zeleste de Barcelona es troba en una situació econòmica molt delicada. Un cop acabat el cicle de concerts gratuïts que ha ofert la direcció fins la setmana passada, però, els responsables de la sala han declarat que ja s'han tret del cap la idea del tancament. Barcelona hi guanyarà.

ARXIU

OLIMPIC CIRCUS

El naufragi d'Espanya'92

El projecte Desafio 92 ja ha fet aigües. Forma part d'un projecte de 3.000 milions de pessetes organitzat per la Sociedad Quinto Centenario, amb ganes d'embolicar la troca olímpica i la sevillana amb caravel·les que faran volar coloms. El veler Espanya'92, estrella d'aquest projecte i valorat en 500 milions de pessetes, va naufragar en aigües molt tranquil·les de Mallorca, i en un simple entrenament, per un defecte de fabricació. Ara els encarregats de desafiar el 92 temen pel mal que ha fet aquest ridícul tan espantós a la seva imatge, fins al punt que han amenaçat de multar els tripulants que facin alguna declaració.

D. UMBERT

Barça al Sant Jordi abans del sant Jordi

L'Ajuntament de Barcelona, mitjançant Barcelona Promoció, cobrarà un 10% de la taquilla del Barça de bàsquet a partir del proper mes de febrer, perquè finalment s'ha firmat l'acord segons el qual Epi i companyia buscaran el triple des del Palau Sant Jordi de Montjuïc en lloc de fer-ho des d'un palau blau-grana que se'ls ha fet petit. Una notícia ben rellevant amb vista a rendibilitzar tota l'àrea olímpica, d'inversió multimilionària, a partir del 1993, i de moment sense un sistema àgil de transport, després que la batalla del metro acabés disfressada de rosari de l'Aurora.

Els Jocs de la reconciliació, malalts de psicosis pèrsica

Els responsables dels Jocs comencen amb pessimisme internacional el 91.

D. UMBERT

Josep Miquel Abad, conseller delegat del COOB'92, sol començar cada any fent una petita reflexió en veu alta sobre el panorama internacional. A principi del 1989, estava eufòric. Parlava dels Jocs de Barcelona com els de la reconciliació olímpica. Recordava que a Seül, tot i haver-se superat la dura etapa dels boicots (Moscou'80 i Los Angeles'84), encara es van notar absències com la cubana, o la de Corea del Nord, mentre que la ciutat comtal batria tots els rècords de participació. El clima de desgel d'aquells moments permetia ser optimista.

Abad va començar el 1990 un xic més pessimista. L'eufòria post-mur de Berlín i post-afusellament de Ceausescu i post-entrenou de l'Est no se li havia encomanat del tot a l'ex-candidat a l'alcaldia barcelonina pel PSUC i des d'una posició realista temia ja per alguna absència a la desfilada inaugural de Barcelona'92.

En el fons, venia a dir, l'equilibri dels dos blocs garantia molt més la participació de tots els països que les disbauxes i incerteses que s'enfilaven en el nou clima de llibertats. El conseller delegat olímpic havia destapat l'ampolla de cava dels 90 amb certes reticències.

El 1991, Abad l'ha començat ben preocupat. Així ho ha assegurat en la seva primera compareixença davant dels periodistes.

"És obvi que els efectes d'una guerra incideixen enormement en la seguretat d'uns Jocs olímpics", ha dit. La psicosis del Golf ha arribat als guardians dels cinc anells en un moment en què la seguretat apareix sobre la taula dels deures com a assignatura rebel, d'aquelles que no es trauran de sobre en tota la seva carrera.

En el millor dels casos, ja sembla inevitable que el COI, com ja va fer als Jocs Asiàtics del passat estiu, exclogui Iraq com a participant, i trenqui així la possibilitat de la reconciliació total, en uns moments en què fins i tot Sud-àfrica té ja els papers a punt per tornar a la família esportiva després de ser-ne apartada com a mesura *anti-apartheid*.

No deixa de ser significatiu que el primer acord de la comissió permanent del COOB el 1991 hagi estat el del pla de seguretat electrònica dels Jocs, que implica instal·lar detectors d'explosius i circuits tancats de televisió a totes les instal·lacions esportives, Vila Olímpica, aeroport i sistemes de transport, per un valor total de 4.000 milions de pessetes.

RODA EL MÓN I TORNA AL BORN

Qui té també una visió internacional del 1991 és el president del COOB'92, i alhora alcalde olímpic, Pasqual Maragall, que després de rebre els Reis (mags)

va córrer cap a París a saludar el president Mitterrand i, (oblidant que a la República francesa ja fa temps que saben que els reis mags són els pares i els altres no existeixen) presentar-li una carta on demanava el regalet d'un tren de gran velocitat. Hores després, Maragall tornaria a fer professió de fe monàrquica portant un regalet al rei, un ordinadoret portàtil Alcatel perquè jugui a buscar rècords olímpics.

Però el periple internacional vertader, on a més Maragall podrà demostrar el seu bon accent nord-americà adquirit a Nova York, serà al febrer.

Atlanta, Washington, Boston i Nova York. Quasi res. Faltaran tres mesos per les eleccions i l'alcaldie rebrà un regalet que (tot i no ser dels reis) qualsevol candidat ha de saber agrair. Es tracta del premi Príncep de Gal·les de disseny urbà de la Universitat de Harvard, que, juntament amb la foto-oportunitat amb l'alcaldie de l'Atlanta pre-olímpica'96, serà tota una empena d'imatge internacional. Immediatament després de rodar món, Maragall tornarà al Born a agafar el bou per les banyes, assegurar-se que no caiguin les cases i resistir tres mesos electoralistes on es juga la seva història olímpica. Els pensadors i dissenyadors de la campanya "S'ho ha guanyat" no es poden queixar, de moment, del suport internacional que rep Pasquis.

Carles Capdevila